mijn te bestrijden. De koningin sprak eenigen tijd met hen alsook met den afgevaardigde-bestuurder Cantel, de evenzeers pikzwart uit de mijn was gekomen.

Vervolgens bezocht de koningin de doodenzaal, waar de talrijke lijkkisten een diepen indruk maakte op alle bezoekers. De koningin bad hier eenigen tijd. Daarna betrad zij de zalen waar nog ongekiste lijken op bedden lagen.

Vervolgens werd de koningin bij een zeer zwaar gewonde geleid die door het gas aan verstikking leed, maar door zuurstofinademing misschien nog gered zal kunnen worden. Een bezoek werd ook gebracht aan de familiebeden van de slachtoffers. Er zijn te Waterschei zestien gezinnen waarvan leden gedood zijn. In totaal hebben 51 kinderen hun vader verloren. Aangrijpend was de ontmoeting met de weduwen van de Vlaamsche, Waalsche, Poolsche en Tsjecho-Slowakische slachtoffers.

Overal sprak de hooge bezoekster woorden van troost. Op alle punten stonden belangstellenden, waaronder vele vreemde vrouwen.

Deze tocht geschiedde onder afgrijselijk weer. Het donderde, bliksemde en hagelde geweldig.

Bezoek van den Minister Heyman.

Maandag ochtend is de H. Heyman, minister van Arbeid en Nijverheid, te Genck aangekomen. Hij begaf zich onmiddellijk naar de geteisterde mijn op Waterschei waar hij zich rekenschap gaf van de uitgestrekthéid van de ramp. Hij bezocht ook familiebeden van de slachtoffers, die hij vroomtevoorden toegaak.

De oorzaak van de tweede ramp.

Volgens ons nader wordt gemeld, zou de juiste oorzaak van de tweede ramp, waarvan redders het slachtoffer werden, ook een ontploffing zijn van mijngas.

De begrafenis.

Heel de streek door hingen Dinsdag de vlaggen half top en heel de bevolking was te been, zoodat men zich met moeite eenen weg door de menigte moest baanen om de hall te bereiken, die als rouwkapel was ingericht.

In de kapel stonden de doodkisten in rijen gerangschikt en op elke kist een etiket, met den naam van den doode. Rondom zaten de weenende weduwen en kinderen.

Bij den ingang eene prachtige kroon van witte lilas, met een breed driekleurig lint, waarop men de namen « Albert » en « Elisabeth » las.

Ten 9.26 ure kwam de geestelijkheid: Mgr. Peeters, hulpbisschop van Luik, meet eenige priesters. Toen de eerste gebeden gelezen waren, werden de kisten opgenomen door mijnwerkers, tamelijk linksch, als zijnde niet aan dergelijk werk gewoon, en brachten ze naar ambulanciewagens en autobussen, tot lijkkoetsen ingericht.

De lijkstoet.

Het was een treurige, vreemdsoortige stoet, die mijnwerkers met in rouw gehuld de vlaggen, een brandende werklampen rond en achter de bloedverwanten, allen voorafgegaan door de geestelijkheid.

De rouw weed geleid door den bestuurder der mijn.

Daar wagen ook M. Hymans, minister van buitenlandsche zaken, die de regeering vertegenwoordigde. M. De Vogheleinisteroverste van den minister van nijverheid en arbeid en verscheidene hooge ambtenaars, afvaardigingen en leden van openbare besturen.

Mgr. Kerkhofs, bisschop van Luik woonde pontificaal den lijkdienst bij, en hield eerst in 't Vlaamsch en toen in 't Fransch eene treffende lijkrede.

Het was middag toen de lijkstoet zich op weg kon stellen naar het 7 kilometers verre kerkhof van Genck.

De lijken der tien andere slachtoffers werden afzonderlijk in hunne respectieve verblijfplaats begraven.

Naar men meldt is de toestand der gekwetsten van dien aard, dat er geen hoop bestaat ze allen in 't leven te behouden.

De brand uitgedoofd.

In den morgen van Dinsdag hebben de ingenieurs van weekleiden vastgesteld dat de brand in de mijn uitgedoofd is.

Hulpverleening aan de slachtoffers.

Eene treen na de ontploffing hebben de provincial-voorzitter van Limburg en de leiders der plaatselijke afdeeling van Genck zich in betrekking gesteld met het bestuur der Luikenmijn om het verleenen der hulp te regelen.

Het Centraal Comiteit stuurde onmiddellijk de afgevaardigden ter plaatse om het noodige onderzoek in te stellen bij de getroffen families